

Balla Zsófia

Képeslap '89 karácsonya előtt

*Zagyva csend, szürke csend, lengve döndül,
hömpölyög, harang nyelve tóba fagyva,
cseng a csend, zeng a csend,
alján néhány tárgy lebeg,
néhány véres papírfecni, csukaorr, kiszórt szavak,
idegen mind, rengeteg
erdőnyelven jajgat így,
terpeszkedik, nő a csend, aranyat ér, partot ér,
huszonhárommilliót ér ez a csend, a hegyre ér.
Araráton fönnakad, benne törmelékszavak,
szürke felhő, köd szakad, tágul a csend, fölfakad,
és belőle, mint a sebből, mint leütött védtelenből
dől a hallgatás.*

*Fölül tenger kocsonyája, medúza áttetsző hája,
alján ott hever a méreg, a sugárzó üledék,
úgy remeg, inog, vacog, úgy nyom, fullaszt, agyonönt.
Befolyik a szembe-szájba: csarnokvíz, áttetsző láva,
orrba-fülbe: üvegtapló, mellen: kősó, úton: vak ló.
Imbolyog té s tova, gazdátlan bárka,
megfeneklik, megülepszik,
megtelepszik ez a csend.*

*Fölötte most pír dereng.
Az angyalok harsonája messze van.
Hol megnyílt a csöndnek mélye,
mint egy sóhaj száll fölébe,
s az ég belevörösödik, hol a szégyen pírral ég:*

*ott lebeg a félelem
mint egy kisodort tetem.*

*Alant Csöndfelhő szítál.
Csepeg, terjeng, megreteg:
úgy dülög a holt harang,
meglődül, majd újra ver,
csendbe vág, zengve ráng,
a csend testét a harangnyelv
úgy szabdalja, mint a kés!*

Mint az élő szívverés.

Fekete Ádvent

*Fekete Ádvent, fekete,
akár a tenger fenéke,
szurokkal ég, a gyertya ég,
koszorút emel a sötét.*

*Temesvár utcáin rajok
hulltak le,
karmos marok
fogózik földbe. Már szabad.
Ha nem mert löni, a katonát
a bajtársa ütötte át.
Golyó, bajonét, harckocsi,
helikopter a sáskaraj,
nyomukban tetemvert idő,
szemekben ropog a jégeső.*

*Mellrepestő kiáltozás!
– hallod ugye, legyünk velük!*

*Fekete Advent, gyertya ég,
négy vasárnapot tűzbe számol,
közeleg a Megszületés – –
marad-e üszök a világból?*

*A várakozás fekete,
a csend is az, a hallgatás,
ott lobog már az ég fele
a fényes tömeg-dobogás,
a szabadságot éltetik, –*

Szüless meg végre, Édes Úr!

Még nem vagy itt, ez még csak fekete Advent.

*Harang, sziréna kong, dudál,
egy percig meghajtod fejed.*

*Ahogy az Érkezés előtt
még ott a nemlét, a halál.*

Kolozsvár, 1989. december 19.